

Ce este hula împotriva Duhului Sfânt?

Marcu 3.28-30: *Adevărat vă spun că toate păcatele vor fi iertate oamenilor și toate hulele cu care vor huli; dar oricine va huli împotriva Duhului Sfânt nu va avea iertare niciodată, ci este vinovat de un păcat etern (pentru că spuneau: „Are duh necurat”).*

Diverși comentatori la tema *Păcat împotriva Duhului Sfânt*

Dintr-o prelegere a lui W. J. Ouweneel despre evanghelia după Marcu

Dar cum am spus, cărturarii sunt cei mai răi. Ei au văzut ce a făcut Domnul. Ei au văzut, că El a alungat demoni. Până acum am citit aceasta deseori în evanghelia după Marcu. Și acum ei spun, El are pe Beelzebub. Beelzebub a fost la început, avem aceasta și în 2 Împărați 1, numele unui idol al păgânilor. Și iudeii au numit acest idol de fapt în chip batjocoritor Beelzebub, așa cum și aici ar trebui să se numească în manuscrisele cele mai bune. Aceasta înseamnă dumnezeul muscă, aceasta era foarte disprețuitor. Și acest nume a fost folosit treptat tot mai mult în tradiția iudaică pentru satan însuși. Idolii sunt demoni. Deuteronom 32 și 1 Corinteni 10 arată clar aceasta. Înapoia idolilor stau puteri demonice. Deci, demonul, căpetenia demonilor, este satan însuși. Și acest nume Beelzebub sau Beelzebul a devenit un nume pentru căpetenia demonilor, pentru satan. Aceasta arată clar ce voiau ei să spună. Ei spuneau, că El alungă demonii cu ajutorul căpeteniei demonilor. Ei au văzut prin ce putere spirituală El Se împotriva lui satan. Și orice om ar trebui de fapt să recunoască, că dacă un om ca Domnul Isus înfrunta pe satan cu o astfel de autoritate, cu o astfel de putere, atunci aceasta trebuia să fie puterea Duhului Sfânt. Și din locul acesta din Scriptură rezultă că Domnul Isus a spus: și voi știți aceasta. Dar ceea ce au făcut ei este, că ei au declarat Duhul Sfânt, prin a cărui putere Domnul Isus lucra, ca fiind Beelzebub, deci spuneau, că Duhul Sfânt ar fi satan. Aceasta este o blasfemie îngrozitoare. Să denumești binele absolut ca fiind răul ...

Am întâmpinat mulți oameni care mi-au zis, că lor le este teamă, că au păcătuit împotriva Duhului Sfânt. Probabil în seara aceasta și aici sunt unii ca aceștia. Eu le spun, că ei nu trebuie să aibă nici o teamă, căci noi toți am păcătuit foarte des împotriva Duhului Sfânt. Fiecare păcat este un păcat împotriva lui Dumnezeu Triunitate. Fiecare păcat este un păcat împotriva Duhului Sfânt. Noi toți am păcătuit foarte des împotriva Duhului Sfânt. Dar nu despre aceasta este vorba aici. Aici nu este vorba de păcat împotriva Duhului Sfânt, ci de un păcat foarte precis, acesta este hula. Hulă înseamnă nu numai să vorbești rău despre o persoană, ci să faci aceasta intenționat. Uneori noi spunem lucruri rele despre cineva, despre care după aceea se constată că nu era adevărat, dar noi nu am știut aceasta. A fost rău, că am făcut aceasta; cu toate acestea noi nu ar fi trebuit să facem aceasta, dar în orice caz am făcut-o din necunoaștere. Dar a huli înseamnă să vorbești intenționat rău despre cineva, despre care știm că nu este adevărat. Și așa au vorbit acești oameni despre Duhul Sfânt. Ei au văzut lucrarea absolută a Duhului, căci la Domnul Isus ea era desăvârșită, la noi totdeauna este amestecată cu ceva de la noi, cu ce iese din noi. Dar la Domnul Isus aceasta era o sută de procente desăvârșit, era numai ceea ce venea aici de la Duhul Sfânt. Deci nici o îndoială nu era posibilă. Și cu toate acestea ei au zis, că acest Duh Sfânt ar fi Beelzebub. Căpetenia demonilor. Aceasta este blasfemie. Aceasta este vorbire rea intenționată ...

În ce măsură aceasta mai este posibil astăzi, după ce Domnul Isus a plecat, este greu de spus. Dar în Evrei 6.5 auzim despre aceia care au fost părtași Duhului Sfânt. Aceasta înseamnă, că ei erau prezenți în atmosfera unde Duhul Sfânt era la lucru, unde ei erau direct sub influențele și înrâuririle și binecuvântările Duhului Sfânt, și care apoi cu toate acestea au căzut; pentru aceștia nu mai este nici o mântuire, nici o întoarcere la Dumnezeu. Și probabil noi putem spune, că și astăzi sub anumite împrejurări se poate întâmpla că lucrarea Duhului este așa de tare, așa de convingătoare, că nu poate fi tăgăduit, și dacă apoi cu toate acestea intenționat se spune cu inimă răutăcioasă, că ar fi satan însuși, atunci eu cred că nu va mai fi nici o speranță. Cine numește activitatea absolută a lui Dumnezeu ca fiind satanică, ce speranță mai poate fi pentru un astfel de om?

F. B. Hole: Principii ale Noului Testament, 1989, pag. 141-142, CSV

După ce Domnul a dat pe față absurditatea nebună a vorbirii lor, El a dat explicația reală a ceea ce s-a petrecut de fapt. Acolo era unul puternic, dar El era cel mai puternic și acum El Se ocupa cu jefuirea gospodăriei lui și să dea libertate multor oameni, care erau ținuți captivi de el. Satan era unul legat în prezența Domnului.

Și în al treilea rând El atenționează pe acești oameni nefericiți cu privire la grozăvia păcatului făcut de ei. Slujitorul desăvârșit a eliberat oameni prin puterea Duhului Sfânt din ghearele lui satan. Ca să nu recunoască aceasta, ei au stigmatizat lucrarea Duhului Sfânt ca activitate a lui satan. Aceasta era blasfemie reală, și anume blasfemia oarbă a oamenilor care și-au închis ochii înaintea adevărului. Prin aceasta ei înșiși s-au așezat în afara oricărei iertări și înaintea lor nu stătea nimic altceva, decât condamnarea veșnică. Ei au obținut acea stare de împietrire în ură și orbire care a caracterizat odinioară pe faraon în Egipt și care mai târziu a fost în împărăția de nord a lui Israel, când cuvântul lui Dumnezeu a zis: „Efraim s-a alipit de idoli: lăsați-I!” (Osea 4.17). Dumnezeu va lăsa și pe acești cărturari ai Ierusalimului, și aceasta însemna: nici o iertare, ci condamnare!

Deci acesta era păcatul de neiertat. Dacă înțelegem ce este el cu adevărat, vom putea ușor cunoaște că mulți oameni cu o conștiință sensibilă, care în zilele noastre sunt neliniștiți de teama că au făcut păcatul acesta, sunt ultimii care ar putea cu adevărat înfăptui acest păcat.

W. MacDonald: Comentariu la Noul Testament, 1992, pag. 175, CLV

În versetele 28-30 Domnul face cunoscut soarta cărturarilor care sau făcut vinovați de păcatul care nu poate fi iertat. Prin faptul că ei au acuzat pe Isus, că El ar scoate demonii cu ajutorul puterilor demonice, în timp ce El în realitate îi scoate prin puterea Duhului Sfânt, practic ei au numit Duhul Sfânt un demon. Aceasta este blasfemie împotriva Duhului Sfânt. Toate păcatele pot fi iertate, dar pentru acest păcat deosebit nu este iertare. El este un „păcat veșnic”.

Pot oamenii să facă acest păcat în zilele noastre? Desigur, nu. Acest păcat a putut fi făcut numai atâta timp cât Isus a făcut minuni pe pământ. Deoarece astăzi El nu mai este prezent fizic pe pământ și nu scoate demoni, nu mai există această posibilitate de hulă împotriva Duhului Sfânt. Oamenii care se îngrijorează că ar fi făcut păcatul care nu se poate ierta, cu

siguranță nu au făcut acest păcat. Chiar și numai faptul că ei se îngrijorează în privința aceasta dovedește că ei nu s-au făcut vinovați de hula împotriva Duhului Sfânt.

J. N. Darby: Synopsis - EPV

Cărturarii, care aveau influență ca oameni învățați, atribuie puterea lui Isus, pe care nu puteau s-o tăgăduiască, lui satan (Marcu 3.22). Domnul le arată în răspunsul Său, că în general orice păcat ar putea fi iertat; dar să recunoști puterea Sa și s-o atribui mai bine vrăjmașului, decât să recunoști pe Acela care o exercită, însemna să nu ocupi locul credinței neștiutoare, ci al împotrivorului și să hulești împotriva Duhului Sfânt – acest păcat niciodată nu poate fi iertat (Marcu 3.23-30). Cel „puternic” era acolo, dar Isus era mai puternic decât el; căci El scotea (alunga) demonii. Ar încerca satan să-și distrugă propria casă? Faptul că puterea lui Isus se revela în această formă, a făcut pe cărturari să fie fără nici o scuză. „Puternicul” lui Dumnezeu venise; Israel L-a lepădat și mai marii lui huleau împotriva Duhului Sfânt și prin aceasta s-au adus singuri sub condamnarea lipsită de speranță. De aceea Domnul diferențiază curând rămășița, care a primit cuvântul Său, de orice legătură naturală, pe care El o avea cu Israel. Mama Lui sau „frații” Lui sunt ucenicii, care stăteau în jurul Lui, precum și toți cei care fac voia lui Dumnezeu (Marcu 3.31-35).